

Ressò

maig 22

Foto de Elina Sazonova de Pexels

Silenci, la gran paraula

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La bellesa de l'ancianitat

La bellesa no és un patrimoni exclusiu de la joventut, també en la vellesa podem trobar una bellesa que ha assolit la seva plenitud, si m'és permès fer aquest joc de paraules. Fa ja molts anys, esperant el torn a la caixa d'estalvis, vaig encetar una conversa amb una dona entrada en anys. En un moment donat, li vaig dir: «Jo ara tic una malaltia, que es diu joventut i que suposo que es curarà amb l'edat», i la bona senyora em va respondre: «¡Ai mossèn, quants voldríem tenir aquesta malaltia!» Penso que tot sovint voldríem viure gairebé eternament i mantenir-nos sempre joves, com en la famosa novel·la d'Oscar Wilde, *El retrat de Dorian Gray*; i és que sempre hom ha ponderat l'ideal de la joventut com a plenitud i exuberància de possibilitats i hom ha vist la vellesa com a decrepitud i fase última que marca el final de la vida en aquest món. I és cert que el pas dels anys ens va imposant limitacions i que la vellesa ens mostra que no tenim la nostra morada permanent en aquest món, però crec que té molta raó una frase que escoltava sovint, també fa uns quants anys, en un programa de ràdio: «El millor que ens pot passar en aquesta vida és arribar a vells», perquè, ¿quantes persones no han pogut viure una vida llarga o la seva existència s'ha truncat en la joventut, en aquella fase de la vida tan lloada que no han pogut culminar amb una bona maduresa i una vellesa excel·lent? Haver tingut una vida llarga és un bon motiu per donar gràcies a Déu. Escric aquestes reflexions en aquest any, en el qual canviaré la primera xifra i entraré en la seixantena. Per aquest fet, considero que estic a punt d'entrar jo també en l'ancianitat.

Hem deixat enrere fases importants de la nostra vida i vivències, boniques unes i altres no tant, que hem compartit amb moltes persones. Enyorem molts moments, però no ens podem quedar atrapats en un passat que ja no tornarà, sinó que som convidats a mirar endavant amb esperança, gaudir del temps que la Divina Providència encara ens regala i contribuir, amb l'experiència i saviesa acumulades, a fer un món millor del que vam trobar a la infantesa i a la joventut. És aquesta una etapa de la vida per agrair els bons moments viscuts, per treure lliçons d'allò que ens ha dolgut i per assaborir tot allò que ens ha anat enriquint.

Certament, l'ancianitat ve marcada pel pas del temps i per les limitacions de salut que ens imposa la vellesa, però és també una etapa de gran

Editorial

riquesa personal, d'una vida consolidada que tant de bo hagi després al seu pas una llum abundant i intensa. És un temps per a viure en l'esperança enmig de tantes inquietuds que caracteritzen el món que ens envolta, sempre tan insegur. És un temps per agrair tot el que hem viscut i les persones que ens han acompanyat al llarg del camí de la vida. ¿Es, doncs, l'ancianitat una fase de declivi de la vida? No, ni molt menys. És més aviat una etapa de plenitud, de joia i de llum perquè hem fet un camí llarg en el qual Déu, Nostre Senyor, ens ha donat l'oportunitat d'obrir el bé i de treballar pels altres, cosa que, per altra banda, dins de les possibilitats que tinguem, encara podem seguir fent. Ben cert, el millor que ens pot passar en aquesta vida és arribar a vells, i això ens fa assolir una bellesa inigualable, fent el joc de paraules amb el qual he encetat la meva reflexió; una bellesa que confereix dignitat a la nostra vida vella i bella, és a dir, plena i formosa.

Mn. Joaquim Meseguer García, rector de Sant Pere i arxipreste de Rubí, Consiliari de Vida Creixent de la Diòcesi de Terrassa

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se, Cicle-C. La “mona” de Pasqua

La pau és el nom del misteri de la resurrecció.

Sâlôm, salutació familiar dels jueus que pronostica una nova vida. La pau és la mona de Pasqua. És el do de Jahvè que mostrava una condició de plenitud, de benestar, realitzable solament, en la persona per mitjà d'una íntima comunicació amb Jahvè, el Senyor.

Però, ep! De l'alegria i de la pau, n'hi ha de dos tipus: la teva i la que ens donen els altres. Algunes vegades, la nostra, la teva pau, és feta de “materials” que no et pertanyen. Uns et donen una engruna de confiança; altres ofereixen engrunes de comprensió; altres, brins d'estimació pel nostre treball; un somriure, un elogi... En realitat, la nostra pau depèn dels altres. No tenim valor de reconèixer que la cabana de la

nostra pau es manté dreta amb material d'altri.

Tot seguit, un dia hi ha un petit o gran succés, i un darrera l'altre van retirant aquella engruna que ens havien proporcionat. I la nostra pau s'esfondra. És natural! No era nostra. Hem perdut allò que no ens pertanyia. La pau que no és nostra dura mentre tot va bé. La nostra, en canvi, dura fins i tot quan tot fracassa. No posem, doncs, la nostra pau a la intempèrie.

La pau del Crist resta en la profunditat del nostre ser. No és envestida per cap vent de la superfície de l'exterior.

Acollir la pau de Crist significa acollir la seva persona. La pau, més que una conquesta, és una elecció.

Mn. Pere Arribas -diaca

Salm 72. Déu meu, dóna al rei el teu dret

Déu meu, dóna al rei el teu dret,
dóna-li la teva rectitud.

Que governi amb justícia el teu poble,
que sigui recte amb els humils.

Que les muntanyes duguin pau al poble,
que li duguin benestar els turons.

Que els humils es vegin emparats,
i salvats els fills dels pobres.

Que desfaci els opressors!

Espai de reflexió i pregària

Que duri com el sol i la lluna,
segles i més segles.
Que sigui com la pluja que amara l'herbei,
com els ruixats que assaonen la terra.
Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.
Que domini des d'un mar a l'altre,
des del Gran Riu fins a l'extrem del país.
Les tribus del desert s'agenollaran davant d'ell,
els enemics s'abaixaran fins a la pols.
Els reis de Tarsis i de les illes
li portaran obsequis;
els reis d'Aràbia i de Sebà
li oferiran presents.
Li faran homenatge tots els reis,
se li sotmetran tots els pobles.
Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.
S'apiadarà dels pobres i dels febles,
els salvarà de la mort;
els rescatarà d'enganyis i violències,
estimant com un tresor la seva vida.
Que visqui i li donin l'or d'Aràbia,
que preguin per ell tots els dies
i no parin mai de beneir-lo!
Que els camps de blat abundin al país,
i pels cims onegin les espigues com al Líban;
que les ciutats floreixin com l'herba del camp.
Que es perpetuï el seu nom
i creixi mentre duri el sol.
Que els pobles es valguin del seu nom per a beneir-se
i li augurin la felicitat.
Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
l'únic que fa meravelles!
Sigui beneït per sempre el seu nom gloriós,
que la seva glòria ompli la terra!
Amén, amén!

El gato que amaba a los libros

Marzo ventoso y abril lluvioso sacan a mayo florido y hermoso.

No se hasta qué punto hay que hacerle caso al refrán, pero de momento aparcaré los paseos y cogeré un libro.

El gato que amaba a los libros, de Sosuke Natsukawa, Grijalbo Narrativa, Barcelona 2022.

Hace unos días me acerqué a Claret a buscar un libro concreto, como se les había agotado me dediqué a mirar.... Y allí estaba esperando: un autor japonés contemporáneo y un título que intrigaba. Hacía tiempo que no leía literatura contemporánea del oriente extremo (China y Japón) y decidí que ya era hora de escuchar otras voces, otras

mentalidades, otras culturas. Me gustó la explicación de la contraportada (siempre hay que leerse las contraportadas y las solapas) y fui a por él. No me lo leí de una sentada... pero sí de tres sentadas. Me gustó.

Rintaro Natsuki, acaba de perder a su abuelo, su única familia. Y se enfrenta a su vida y a su herencia: una pequeña librería de viejo, no ruinoso, pero tampoco un gran negocio. La librería Natsuki.

Y entonces la novela se convierte en fábula, a la usanza clásica: Tora (tigre), un ingenioso y entrometido gato, aparece pidiendo ayuda a ser muchacho tímido, asiduo lector, de carácter retraído... A través de varios laberintos, Tora va encaminando a Rintaro hacia empresas insólitas; como liberar libros, salvarlos de ser recortados, arrancarlos de la mera comercialización..., y contestar a la gran pregunta: ¿cual es el poder de un libro?

Panoràmica

Este libro es un homenaje a los libros, a las librerías, a los libreros, a los lectores apasionados. También es un canto a la amistad, al compañerismo, al apoyo familiar.

Y todo esto ambientado en un país que se nos hace cercano, a través de una descripción del Japón que vive el protagonista, ofrecido en leves pinceladas. El ambiente externo no pesa ni invade la historia, es el ambiente interno de la mente y vivencias del autor y su personaje lo que sobresale, penetra y comunica.

El autor, aún joven, es médico y escritor. Sus novelas han sido varias veces galardonadas en su tierra, en una ocasión por los Libreros del Japón, y ha saltado las fronteras hacia más de treinta países.

Repito, la novela-fábula es un tributo a esas pequeñas librerías que miman a los libros y a sus lectores. A esos libreros que llegan a tener la gran sabiduría de conocer a fondo a sus libros y a sus clientes-amigos. Que en cada momento saben hermanar determinados libros con determinados lectores. Que sin muchos discursos nos educan, en la lectura y en la vida.

Espero que lo disfrutéis. Es primavera. En el Mediterráneo florecen los almendros. En el Japón florecen los cerezos. Que los libros hagan florecer nuestros ánimos.

María Jesús Ramos Narro

L'alegria

Acabo de rebre per WhatsApp una imatge fotogràfica: taula parada, esmorzar a punt, en una terrassa plena de testos amb flors de tots colors i diu textualment: “BON DIA! L'Alegria és gratis, porta-la sempre amb tu”

Ràpidament penso: qui medita i reflexiona en calma descobreix la pau interior; això porta al pou de l'alegria, aigua que hem de beure cada dia. Caram, “aigua que hem de beure cada dia” em dic, rima i tot , llàstima que no sàpiga fer aquestes presentacions que ens arriben per WhatsApp, podria posar la frase del pou... oi? Potser que acabi copiant l'himne que cantem en les reunions de Vida Creixent quan diem: “I aquesta alegria ningú no ens la prendrà”...

Però...

Sempre hi ha un però, la trucada de la meva germana m'afecta, em preocupa... el seu marit tan malalt...

Més tard, “Les darreres notícies” em poso les mans al cap. Déu meu! DÉU MEU!

Llavors cerco l'alegria i no la trobo per enlloc!

Fins i tot se'm talla la inspiració d'escriure, tinc la mà paralyzada. Tot d'una, d'improvís, una trucada a la porta? Vaja alguna persona que s'ha equivocat! No en faig cas, tanmateix com insisteix aquest timbre!... i si em trec els audíofons d'una vegada? Potser em podria concentrar amb el tema que em toca escriure. No espero pas ningú i torna a sonar!

Finalment m'aixeco vaig al rebedor i despenjo el contestador de la porta de l'entrada del carrer i pregunto:

- Qui hi ha?
- Obre! -em diu- M'has cridat i he vingut de seguida.
- Segurament es tracta d'un altre pis -li responc-
- Jo et porto ALEGRIA!
- Què dieu? És el tema que he començat a escriure i m'he quedat completament tallada.

Panoràmica

Preocupada...

- És per això que he vingut -em diu la dolça veu-,
- Jo t'he cridat?
- I tant! Has dit : "DÉU MEU, DÉU MEU!"

Benvolgudes amigues Lletraferides. No tinc ni mots ni frases per continuar aquest redactat sobre l'alegria. És la immensa ALEGRIA, escrit en majúscules, de l'Amor de DÉU-MISERICÒRDIA, de trucar a la porta en moments de sentir-me completament desorientada, perduda en tantes i tantes ocasions...

El seu AMOR m'omple d'Alegria.

Montserrat Sauret i Manén, Vida Creixent Sabadell

Panoràmica

Quaresma 2022

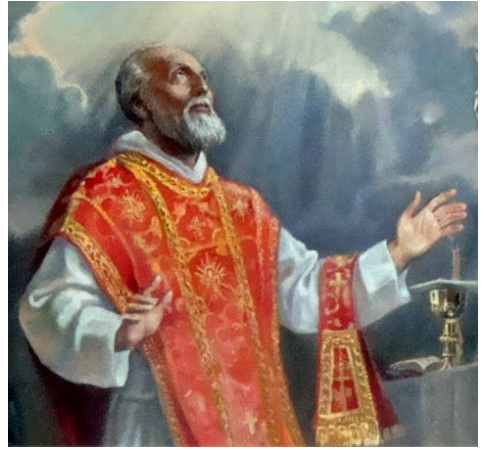
Al grup de Vida Creixent de la residència LA FACT, de Terrassa, vam donar inici a la Quaresma amb la imposició de la cendra a tots els residents que van assistir a l'Eucaristia, celebrada per Mn. Jordi Fàbregas, que en l'homilia els va dir les propostes que el Papa Francesc feia per aquesta Quaresma i que des de la residència també podien viure un temps de reflexió i pregària molt profitós. Va ser una celebració molt viscuda per tots ells. Esperem, si Déu vol celebrar la Pasqua.

Un Sant del mes de maig

Sant Felip Neri

El 26 de maig se celebra la festa de Sant Felip Neri, Patró d'educadors i humoristes, fundador de l'Oratori a Roma, recordat per haver rebut el do de la curació, de profecia i poder llegir els pensaments dels altres. Felip Neri va rebre els seus primers ensenyaments religiosos de part dels frares dominics del Monestir de Sant Marc de Florència a Itàlia. Als 16 anys va ser enviat a San Germano per ajudar en el negoci del cosí del seu pare. Va fer tan bé aquella tasca que el seu parent va decidir fer-lo hereu de la seva fortuna. Felip va tenir una experiència mística en una capella que pertanyia als benedictins de Monte Cassino i va descobrir la seva vocació al sacerdoci. Aviat va decidir allunyar-se de l'opulència i els béns materials per arrumbar-se el 1533 a Roma i servir Déu. Durant quaranta anys Felip va ser el millor catequista de Roma i va aconseguir transformar la ciutat. El seu actiu apostolat va començar amb la visita a hospitals, després va començar a freqüentar les botigues, magatzems, bancs i llocs públics, exhortant les persones a servir Déu. Felip va rebre de Déu el do de l'alegria i l'amabilitat. Com que era tan simpàtic en la manera de tractar la gent es feia fàcilment amic d'obrers, empleats,

venedors i nens del carrer. Una de les seves preguntes més freqüents era: "i quan començarem a tornar-nos millors?". Si li demostraven bona voluntat, solia explicar les maneres més senzilles per arribar a ser més pietoses i començar a fer la voluntat de Déu. El 1544 Felip es va fer amic de Sant Ignasi de Loiola. Va constituir el nucli que després es va convertir en la Germandat del Petit Oratori. Aquesta germandat passaria a anomenar-se Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri, sent aprovada amb la butlla "Copiosus in misericordia Deus" del Papa Gregori XIII. Va morir a Roma el 26 de maig de 1595 als 79 anys.

Jordi Cortina

Agenda 2022

Maig

Dijous 12: Reunió d'animadors A les 17:00h al carrer València 244, 1r (Auditori J. Maragall) **TEMA IX SILENCI, LA GRAN PARAULA**

Juny

Dijous 2: Reunió d'animadors A les 17:00h al carrer València 244, 1r (Auditori J. Maragall) **TEMA X HARMONIA, EM RECONEC EN DÉU**

TROBADA FINAL DE CURS

11 de juny, a les 11 h, conferència del P Francesc Riera SJ.

“El discerniment viscut per Ignasi de Loiola fa 500 anys”

A les 12 Eucaristia

Lloc: Parròquia Sant Ignasi,
C/ Provença 544 - Barcelona

TEMARI DEL CURS 2021-2022,

“L’harmonia de la teva vida”
de Conxa Adell i Cardellach,
monja benedictina monestir de
Sant Pere de les Puel·les de
Barcelona.

Ara també pots contactar
amb nosaltres trucant-nos al
següent telèfon mòbil:

682 835 093

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria:
Tardes, dilluns i dimecres de 17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada:
Silenci, la gran paraula

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin